

ikke, at dette Forslag vil bringe noget væsentligt udover, hvad den højtærede Socialminister har Adgang til at faa paa anden Maade efter den bestaaende Lovgivning. Thi det er jo ikke saaledes, at Igangsættelse af offentlige Arbejder i nogen særlig Grad kan komme til at modvirke en stor Arbejdsløshed. Den højtærede Socialminister udtalte ogsaa, hvilket jeg maa give ham Ret i, at det er den stigende Kronekurs, der har bevirket, at den danske Industri for Tiden ikke klarer sig saa godt som i de senere Aar, for Tiden ikke saa godt magter at optage Konkurrencen med Udlandet; Industriens Eksportmuligheder er blevet svækket og Udlandet paaferer den danske Industri en stor Konkurrence, ogsaa herhjemme. Det er derfra, vi har Nedgangen i de danske Virksomheders Omsætning, og det er derfra, den store Arbejdsløshed stammer; det er vore Produktionsomkostninger, der er blevet for store i Forhold til den Kronekurs, vi nu har. Men imod dette Onde, og det er jo Ondets Rod, forslaar ikke de Foranstaltninger, som den højtærede Socialminister har foreslaaet, thi Bestemmelsen om, at Erhvervsministeren bemyndiges til yderligere at forhandle med sit eget Udvalg, kan man dog vist neppe kalde en Indsats i saa Henseende. Det er heller ikke den Bemyndigelse, som de socialdemokratiske Blade er saa overordentlig glade ved — den højtærede Socialminister gik jo ogsaa ret let hen over den. Nej, det, Forslaget drejer sig om, og det, som der er Glæde over i socialdemokratiske Blade, er, at Statskassen yder de 3 Mill. Kr., hvoraf den ene Million Kroner ganske vist er en Versurpost. Thi disse Penge skal ydes til Statsarbejder og til Kommuner og private Institutioner, saaledes at der ved dem kan iværksættes offentlige Arbejder, som skulde modvirke Arbejdsløsheden. Og dernæst er man glad ved Optagelsen af Statslaanet paa 8 Mill. Kr. til Udlaan til Kommuner, som, skønt jeg ganske vist ikke har set noget Krav fra Kommuner om at faa saadanne Penge til Laans, skulde hjælpe dem til at faa Arbejder sat i Gang. Netop i disse Dage har vi set, at der er optaget et udenlandsk Laan til Kommunerne, som den ærede Formand for Kommunernes Laaneforening, efter hvad der staar i Bladene, synes at være glad ved og anser for særlig fordelagtigt. Den anden Del af Regeringspressen, den radikale Presse, synes knapt saa begejstret for Tanken om Optagelse af et Statslaan paa 8 Mill. Kr., der skal laanes ud til Kommunerne, og det forstaar jeg godt, thi den radikale Presse

støtter naturligt de Principper, som den tidligere radikale Finansminister hævdede; han var jo ikke tilbøjelig til at hjælpe Kommunerne med Laan og derigennem faa Statsgælden forøget. Nej, Optagelsen af et saadant Laan vil efter min Mening snarest modvirke Erhvervenes Interesser, snarest beslaglægge den Kapital, Erhvervene trænger saa haardt til i denne Tid.

Angaaende det første Forslag, Forslaget om de 3 Mill. Kr., vil jeg gerne udtale, at dette Forslag efter min Mening betyder et Forsøg paa at gøre den nuværende Arbejdsløshedslov til en ren Understøttelseslov. Det har aldrig været Forudsætningen for Tilvejebringelsen af de Penge, som nu er til Stede i Arbejdsløshedsfonden, at de kun skulde anvendes til Understøttelser, det har ikke været Forudsætningen, da Loven blev vedtaget i 1921, ej heller og endnu mindre, da den blev ændret i 1924. Det har stadig væk været Forudsætningen, at de Pengemidler, der var til Raadighed i Arbejdsløshedsfonden, foruden til Understøttelser ogsaa skulde anvendes til Tilskud til offentlige Arbejders Iværksættelse, til Beskæftigelse af de Arbejdere, der under en omfattende Arbejdsløshed i deres Fag var kommet ud i en saa langvarig Arbejdsløshedsperiode, at Faget faldt ind under Lovens Regler om ekstraordinær Arbejdsløshed. Ligeledes var det Forudsætningen, at der skulde ydes Tilskud til Uddannelseskursus for Arbejdere for at dygtiggøre dem, for at trække dem bort fra Lediggang og i Stedet beskæftige dem. Det erkendtes af alle Partier, at Arbejde var bedre end Understøttelse. Fra Venstrepartiets Side har netop dette Princip altid været hævdet. Vi har alle sammen den dybeste Medfølelse med de Arbejdere, der uforskyldt er kommet ind under Svøben, og mit Parti har gjort en stor Indsats ved netop at virke for Gennemførelsen af Love, hvorved de arbejdsløse er blevet hjulpet. Jeg skal her blot nævne, at det var Venstres Indenrigsminister, Sigurd Berg, der i 1907 gennemførte den første Lov om Arbejdsløshedsforsikring, hvorved Arbejderne gennem Arbejdsløsheds-kasser med Bidrag fra Stat og Kommune kunde forsikre sig mod indtrædende Arbejdsløshed. Efter at der i Krigsaarene og de nærmest følgende Aar var blevet gennemført en af de store ekstraordinære Arbejdsløshedsperioder foranlediget meget omfattende Lejlighedslovgivning, tog Venstres daværende Indenrigsminister, Dr. Kragh, i 1921 Spørgsmaalet op om en yderligere Udvikling af Arbejdsløshedslovgivningen, for at der ogsaa kunde blive tilvejebragt Regler for og Hjemmel